

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 1. svibanj 2019. [\[Multimedia\]](#)

Otac ne postavlja zamke djeci

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo katehezu o “Očenašu”, stigavši već do pretposljednega zaziva: “Ne uvedi nas u napast” (Mt 6, 13). Druga inačica kaže: “Ne dopusti da upadnemo u napast”. “Oče naš” započinje radosno: po njemu želimo da se velik Božji plan ostvari među nama. Potom baca pogled na život te za nas traži ono što nam je svaki dan potrebno: “kruh svagdašnji”. Zatim se molitva okreće našim međuljudskim odnosima, koji su često onečišćeni sebičnošću: molimo za oprost i trudimo se dati ga. No, s ovim posljednjim zazivom naš dijalog s Ocem ulazi, da tako kažemo, u središte drame, tj. na područje gdje se suočavaju naša sloboda i zasjede zloga.

Kao što je poznato, izvorni grčki izraz u evanđeljima teško je točno prevesti i svi suvremeni prijevodi pomalo šepaju. No, oko jednoga se možemo jednostavno složiti: kako god se tekst shvatio, moramo isključiti mogućnost da bi Bog bio protagonist napasti koje prijete čovjeku na njegovu putu. Kao da bi Bog stajao u zasjedi kako bi postavljao zamke i stupice svojoj djeci. Takvo je tumačenje prije svega u suprotnosti sa samim tekstom te je daleko od slike o Bogu kakvu je Isus objavio. Ne zaboravimo: “Očenaš” započinje s “Oče”. A otac ne postavlja djeci zamke. Kršćani nemaju ništa sa zavidnim Bogom, s Bogom koji bi bio čovjekov takmac ili bi se zabavljao stavljajući ga u kušnju. To su slike mnogih poganskih božanstava. U Poslanici Jakova apostola čitamo: “Neka nitko u napasti ne rekne: ‘Bog me napastuje.’ Ta Bog ne može biti napastovan na zlo, i ne napastuje nikoga” (1, 13). Upravo je suprotno: Otac nije tvorac zla i nijednome sinu koji ga traži ribu ne daje zmiyu (usp. Lk 11, 11) – kao što Isus uči – a kad se zlo približi čovjeku, bori se na njegovoj strani kako bi od njega bio izbačen. On je Bog koji se uvijek bori za nas, a ne protiv nas. On je Otac! U tom duhu molimo “Oče naš”.

Ta dva elementa – kušnja i napast – na misteriozan su način bili prisutni i u samom Isusovu životu. Po tom je iskustvu Sin Božji u potpunosti želio biti naš brat, na način koji gotovo prelazi u sablazan. Upravo nam ti evanđeoski odlomci pokazuju da su najteži zazivi u “Očenašu”, oni

završni, već uslišani: Bog nas nije ostavio same, nego se je u Isusu do krajnjih posljedica objavljuje kao “s nama Bog”. S nama je kad nam daje život, s nama je tijekom života, s nama je u radosti, s nama je u kušnjama, s nama je u žalostima, s nama je u porazima, kad grijeshimo, uvijek je s nama, jer je Otac i ne može nas napustiti.

Ako smo kušani počiniti zlo, niječući bratstvo s drugima i želeći apsolutnu moć nad svime i nad svima, Isus se je s tom napašću već borio za nas. Potvrđuju to prve stranice evanđelja. Odmah nakon što je primio krštenje od Ivana, usred mnoštva grešnika, Isus se povlači u pustinju i Sotona ga kuša. Tako započinje Isusov javni život, napašću koja dolazi od Sotone. Sotona je bio prisutan. Mnogi kažu: “Zašto govoriti o đavlu koji je stvar prošlosti? Đavao ne postoji”. No, gledaj što te evanđelje uči: Isus se je suočio s đavlom, Sotona ga je kušao. No, Isus odbacuje svaku napast i izlazi kao pobjednik. Evanđelje po Mateju donosi zanimljivu opasku s kojom se završava dvoboj između Isusa i Neprijatelja: “Tada ga pusti đavao. I gle, anđeli pristupili i služili mu” (4, 11).

No, ni u najvećoj kušnji Bog nas ne ostavlja same. Kad se Isus povlači moliti u Getsemani, njegovo je srce preplavljeno neizrecivom tjeskobom – tako kaže učenicima – te proživljava samoću i napuštenost. Sam je, s odgovornošću za sve grijehe svijeta na leđima; sam, s neizrecivom tjeskobom. Kušnja je tako razorna da se događa nešto neočekivano. Isus nikada za sebe ne prosi ljubav, pa ipak one noći osjeća da mu je duša nasmrt žalosna te moli za blizinu svojih prijatelja: “Ostanite ovdje i bdijte sa mnom!” (Mt 26, 38). Kao što znamo, učenici, obamrli od straha, zaspali su. U času agonije, Bog traži od čovjeka da ga ne napušta, no čovjek spava. No, u času kad čovjek upoznaje svoju kušnju, Bog bdije. U najružnijim trenucima našega života, u trenucima najveće patnje, u najtjeskobnijim časovima, Bog s nama bdije, Bog se s nama bori, uvijek nam je blizu. Zašto? Zato što je Otac. Tako smo molitvu započeli riječima: “Oče naš”. On je Otac koji ne napušta svoju djecu. Ona noć Isusove patnje i borbe posljednji je pečat utjelovljenja: Bog silazi kako bi nas pronašao u našim ponorima i u patnjama koje prate našu povijest.

To je utjeha u času kušnje: znati da ta dolina, otkako je Isus njome prošao, nije više pusta, nego je blagoslovljena prisutnošću Sina Božjega. On nas nikada neće ostaviti!

Udalji stoga od nas, o Bože, čas kušnje i napasti. No, kad nam dođe taj čas, Oče naš, pokaži nam da nismo sami. Ti si Otac. Pokaži nam da je Krist uzeo na sebe teret i toga križa. Pokaži nam da nas Isus poziva da ga nosimo s njime, prepuštajući se s pouzdanjem tvojoj očinskoj ljubavi. Hvala!

* * *

Danas slavimo spomendan sv. Josipa Radnika, zaštitnika sveopće Crkve. Neka nas lik sv. Josipa, poniznoga nazaretskog radnika, usmjeri prema Kristu, neka podrži žrtvu onih koji rade za dobro i neka zagovara one koji su izgubili posao ili ga ne uspijevaju pronaći. Molimo posebno za one koji nemaju posla, jer je to svjetska tragedija ovoga vremena.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana